

הבא על יבמתו פרק עשי יבמות

בן.

עין משפט
נר מצוה

כח א ב מ"י פ"ח מהל'
תרומות הל' ו:
כט ג מ"י שס הל' ט:
ל ד ה מ"י שס הל' י:

ספות ישנים

[illegible]

לדברים האמורים. א"ע דכל שאר דברים כנזרים נמי צפרשה כדדרשין כיון שלקחה נעשית כחשמו לכל דבר כיון דביצאת שוגג לא קני בעלמא סברה הוא דלא רצייה אלא לדברים המפורשים צפרשה צהדיא כגון לירש צנכסי אחיו דכתיב יקום על שם אחיו לנחלה ולפטור אשת אחיו מן היבוס דכתיב לו לאשה ולא לאחיו לאשה דפקע מינה זיקת אחיו ולפטור צרמה דכתיב בית אחיו בית אחד הוא צונה ואינו צונה שני צמים דהנהו דברים הוו לאוקמיה צמקום בעל אצל צתרומה לא אכלה ע"י ציאה גרועה ולא יורשה ולא מיטמא לה ולא מיפר מדריה דהיינו לאלומי מצעל אצל מן הנשואין וצאי צכולהו דלא הוי אלא לאוקמיה צמקום בעל דילפינן מהני דכתיבי ולא פליגי אלא צביצת שוגג וכיוצא בה אצל בהעברה דקניא נמי בעלמא וציאה היא לכל דבר לא פליגי בה א) ומה שקבע מחלוקתן כאן אמתני' דאחד הגומר ואחד המערה לאו משום דעלה פליגי אלא משום דמסיק בה קנה דקאי נמי אציאה שוגג כן נראה לר"י וצירושלמי איכא פלוגמיהו ואיכא דמוקי פלוגמיהו בהעברה:

מן הנשואין ב"ע לא פליגי דאבלה. ע"י ציאה וה"ה דהוא מצי למינקט לענין ליורשה ולהטמא לה ולהפר נדריה אלא נקט אכילת תרומה לרצותא וכ"ס לשאר דברים דוימנן שהיא כחשמו לכל דבר ולא אכלה צתרומה דצלמנר צכתובות צפ' נערה (דף מח: וסג) מסורה לכל חוץ לתרומה גבי מסר האב לשלוחי הבעל. ונ"ע היטב חוס' סוטה כד: ד"ה דהאמר רצו: **מת ונפצה לפני יבם חרש אוכלת.** וא"ת ואמאי אוכלת וניחוש לסימפון שהרי לא צדקה שלא הספיק לכונסה עד שנתחרש וא"כ אינה זקוקה לו ולקמן נמי דקאמר דגורין נישואין דחרש אטו קידושין תיפוק ליה משום סימפון ולר' נתן נמי אמאי אוכלת ואור"י דלא חיישין לסימפון אלא כשיכול הדבר להמלכות שם סימפון ויהיו קידושי טעות אצל הכא דנתחרש לא חיישין שמה יתפקח וימנא סימפון:

ב"ב ביאה שהבעל מאכיל בה. אי (א) ציאה אירוסין עושה אר"י דכל ציאה שהבעל מאכיל בה ע"י חופה שאתריה קאמר:

"ממזרת ונתניה לישראל פסלה. לשון פסלה נקט משום אחרני' דממזרת ונתניה הם פסולות ועומדות: מאי

נשיקה ופטור עליה המערה ואחד הגומר מר קנה לכל ושמואל י"ם האמורים בפרשה שרה מן הייבוס "מן דהא הות קאכלה האירוסין רב אמר א ביאת שוגג כמויד י רחמנא לאוקמיה מבעל לא ואודא מר רב נחמן אמר וכל יבם מאכיל וכל יבם מאכיל מיתיבי ונתארסה לכהן פקח עד שנתחרש אינה יבם יבם חרש אוכלת מוכח הבעל בשלמא יאל קשיא אמר לך הספיק לכונסה עד בתרומה כנס ואח"כ פלה לפני יבם חרש בעל חרש מעיקרא חרש מעיקרא אכלה יין ד"ה לא אכלה דהא יבם פליגי מן הנשואין הות אכלה מעיקרא כלת כי רבי רחמנא י"ם האמורים בפרשה אמר רב נחמן אמר מאכיל יבם מאכיל על מאכיל בה יבם שאין הבעל מאכיל לה בה מיתיבי יבם חרש לכהן פקח ולא נתחרש אינה אוכלת חרש אוכלת ובזו יפה בשלמא לרב מתרץ לא לשמואל קשיא ל פקחת שנתארסה לכונסה עד שנתחרש בן אוכלת מת הבן חכמים אומרים אינה רבי נתן אמר רבה ל' אביי אלא מעתה הן ומית ליה תיכול דמית ליה פקע ליה

מי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב יבם מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו יבם מאכילין בתרומה וליכא למיגזר א) שמה תסקה אכלה אצל לא גזרינן יבם חרש דהוי בן דעת צשעת קידושין אטו היכא דקדשה כשהוא חרש: משום רבנן. לאשמועינן היכא דנולד לה בן מודו: והדר פליג דמת הבן צין ארישא קודם שגולד לה בן דקאמר רבנן אינה בן עד סיומא: לפיני מה הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת. השתא ליכא למימר דנטר להו אסיומא וצמת הבן לחודא פליגי: ואנהרינהו

י"תא משעת אירוסין אוכלת דכתיב (סג) וכהן כי יקנה נפש קנין כספו ומגו לה כוס צבית אציה ותסקה לאחיה ולאחותיה דאמרין צכתובות כניסא לחופה וליכא למיגזר א) שמה תסקה אכלה אצל לא גזרינן יבם חרש דהוי בן דעת צשעת קידושין אטו היכא דקדשה כשהוא חרש: משום רבנן. לאשמועינן היכא דנולד לה בן מודו: והדר פליג דמת הבן צין ארישא קודם שגולד לה בן דקאמר רבנן אינה בן עד סיומא: לפיני מה הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת. השתא ליכא למימר דנטר להו אסיומא וצמת הבן לחודא פליגי: ואנהרינהו

מכאן ואילך. מהכנסת עטרה ולמטה אינו אלא נשיקה ופטור ומדפסת בנשיקה ודאי פליג אדשמואל דנשיקה קרי לה הערלה והערלה רצינן לה לחיובי: **קנה לכל.** בזה מן הביאות גרועות הללו קנה לה לכל דבר ואוכלת בתרומה מיד אם כהן הוא אפי' הלך למדינת הים ולא בא עליה ציהא גמורה: **האמורים** **צפרשה.** צפרשה יבמים שכתב זה מקרא זה^(דף מ:) יבמה יבא עליה דדרשנין^(דף מ:) ליה בין בשוגג בין כמוד בין באונס בין ברצון: **לירש.** דכתיב יקום על שם אחיו (דברים כה): **ולפטרה** **וימיוסב.** דאם מת ולו בנים מאלה צבט לא ציער חליצה או אם היתה לה נדה נפטרה צביאמו של זו: **מן הכהן** היבא דפסלה לפניו מן ההנשואין שכבר היתה אוכלת בימיו מתאכל לאחיו וכשמת ובטל קנינו פסקה דבבחי צבט לא היתה אוכלת דאין דהאשה אוכלת בתרומה עד שמתם לחופה האי נמי לא אלים מיניה ודוקא צביאיה צבא דעת קנין אבל צביאה גמורה אשתו גמורה היא ואוכלת אפי' לשמואל: **אין היבם מאכיל.** צביאיה גרועה: **אינה אוכלת.** (דף ק) חופה לאו חופה היא) דגורין נשואי חרש אטו קידושי חרש כדאמרין לקמן: **מת.** חרש לא חרש שנקמה ונפלה לפני יבם דלא נחרש: **אוכלת.** דלא גרעה ציאת חרש מציאת שוגג וזנות ואונס שאין מתכוין לקנות ורבייה רחמנא לגבי יבם: **לשמואל קשיא.** דהא לא הוה אכלה מעיקרא וקאכלה אשתא: **אימא כנסה ואח"כ נחרש האוכלת.** מת אחר שנקמה ונתמחה ונפלה כו' אוכלת דהא אכלה מעיקרא: **ומאי צו.** יפה כחו ומאי ייפוי כח איכא הא צבט נמי נחרש הוא ומאכילה: **חרש מעיקרא.** וקודם שנקמה: **דהא אכלה מעיקרא.** והשתא הדרה צהך ציאה דהא רחמנא רבייה: **כל ציהא שהצבט** **מאכיל.** כגון ציאת חופה: **שנלמה** **לרבי.** אפי' דהא ממנ"י פריכה ליה דקמני אכלה ואפי' דלא אכלה מעיקרא והויה כנופלת מן האירוסין דאמרן לא אכלה אפי' לרב: **מסר** **לה דמהלנין מעיקרא.** אליבא דשמואל חסורי מחסרה והכי קתני כנסה ואח"כ נחרש אוכלת מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת דהא נחרש מעיקרא: **אלא (לשמואל)** **דאפי' האוכלת צביי צעלה אינה אוכלת** **בצבטל היבם צביאה גרועה:** קשיא. דהא ציאת חרש צביאת שוגג ואונס היא צבא כוונת קנין ואכלה: **נולד** **לה בן אוכלת.** בצבטל צנה כדכתיב וילד ביתו הם יאכלו בלחמו (ויקרא כב) קרי ביה יאכילו (נדה מ:): **מס. כן.** (הבבא קריא יבם ר' יוחנן אומר: **אוכלת.** בצבטל צעלה: **ומים ליה.** צבא בן:

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נח:] סוטה כד;
(ב) [לעיל לה, ג] דברים
כה, ד) [לעיל נד,]
(ה) במ"ס אין זה, ו) ס"א
שמה תשקה ותאכיל ולא
גוריקן רש"ל, ו) שייך למתני'
לעיל נג,;

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה כל וכו' אי
 ביאה. נ"צ צפ"ק דקדושין
 דף י ע"א קא מיבעיא ליה
 ביאה אי נישואין עושה אי
 אירוסין עושה וע"ש:

תוס' חד מקמאי

רב אמר לכל להלך ושמורא
 אמר לא קנה אלא
 לדברים האמורים בפרשה
 אבל להאכילה בתרומה
 אף קנה באונס ובשוגג.
 והלכתא כרב ודוקא
 באונס ובשוגג דה"ל
 כביא אבל בלא ביה
 מן אכלה מן השטואין
 א"ע"פ שכרב אכלה דהא
 ע"ע. ושמעין מאה דריא
 רותן ב"י א"ע"פ (וב"י
 אלהנה ל"ג"י יחיב א"ע
 מאכיל בתרומה א"ע"פ
 שכרב אכלה בחיי בעלה
 (המפריש) (מהמ"ר (תיק)
 [המחפשי] שפרשה
 כשלא אכלה בחיי הבעל
 אבל אם אכלה בחיי
 הבעל אוכלת שומות
 יבם בתרומה. ח"ד בת
 ישראל פקוח שנתארסה
 בתמן פקח עד שהספיק
 לבטח עד שנתחרש
 ונפלה
 אפי' אוכלת מן הנפלה
 יצא יבם חרש אלא
 אוכלת כנסה הבעל ואח"כ
 נתחרש אוכלת מן הנפלה

❦

מוכרש רש"י
 קנה לכל. קנה דקמי
 מתיי. קנה כלל, א"י
 כסן הוא מכלילת בתרומה
 וקנה ומתעלה על חלקה
 ויורשה ענין גלגל תשקע
 (סוטה דכ). לא קנה
 אלא לדברים האמורים
 בפרשה. נפרשת יבמה
 לקום על שם אחיו מנהלה
 ולפטרנו, נגזר, דהא דקי
 יצא יבמה על דהי
 מיתמה יצא עליה נפקא
 לו, אלא כתיב יבמה אשת
 לו, לאה, אלא לא יצא
 והקחה לו לאה, ואשטעין
 בדעמלה עמו, על סן
 לקומי האישות, עלכן
 למדי לחמתן כפי פרשה
 דנביא על שטואין, עלן
 אכל למדי לחמתה ללא
 שטואין עמו, ומה אמר
 בדפרשה פטור חלקה על
 צוט ויקום על שם אחיו,
 שזיר את נכס אחיו עמו (סוטה
 דהא חלקין עמו (סוטה)